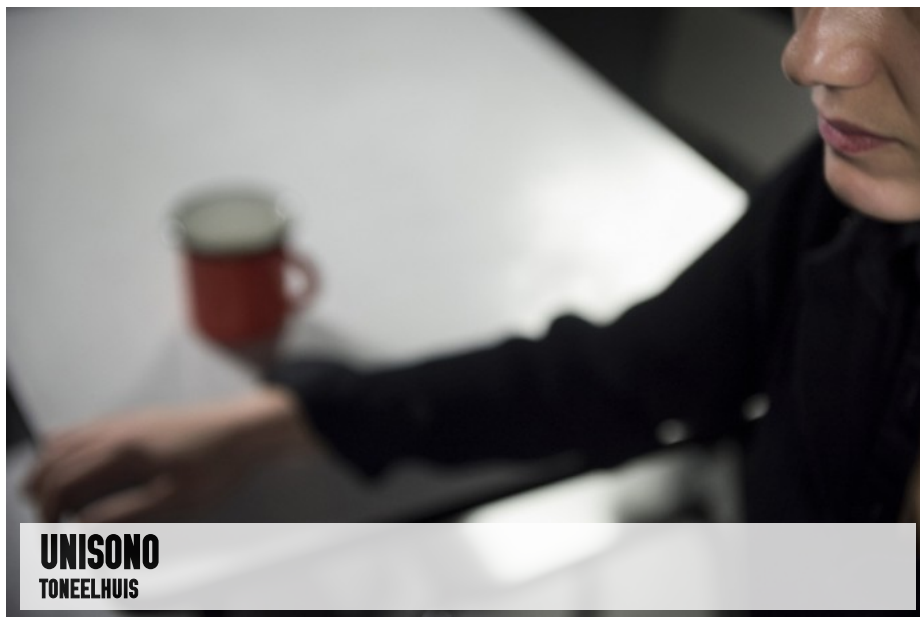


THEATERKRANT

RECENSIE



UNISONO
TONEELHUIS

★★★★☆ TONEEL

25 NOVEMBER 2015 - REPETITIESTUDIO TONEELHUIS, ANTWERPEN, BELGIË -
SPEELLIJST

ABKE HARING BEZWEERT PUBLIEK MET FASCINERENDE SOLOVOORSTELLING

Door **Johan Depaepe** gepubliceerd 26 november 2015

Abke Haring is een van die actrices die meteen je aandacht vastgrijpt zonder dat ze er ogenschijnlijk veel voor moet doen. Je zou haar een stratenplan van een middelgrote stad in de hand kunnen drukken om voor te lezen, en je zou nog gefascineerd toekijken. Het heeft met haar ongreijpbare, mysterieuze uitstraling te maken; met haar intensiteit, priemende blik en loepzuivere zeggings. De Theo d'Or voor haar vertolking in *Hamlet vs Hamlet* kwam heus niet uit de lucht vallen.

Abke Haring is ook theatermaker en in haar eigen werk durft ze zich nog meer bloot te geven, zonder het publiek het daarbij makkelijk te maken. Haar jongste solovoorstelling *Unisono*, die bij het Toneelhuis in première ging, is een voorstelling in de meest pure vorm: gebracht in de studio/repetitieruimte van het gezelschap, met alleen maar een tafel en vier stoelen, drie softboxen zoals je die weleens in fotostudio's ziet, de actrice in zwarte kleren met glimmend witte gympen, en haar woorden en gedachten.

Die woorden- en gedachtenstroom lijkt in *Unisono* eerst lukraak en richtingloos. Repetitive kruiswoordraadseltermen, waarbij 'naasteliefde' de rode draad blijkt, bedenkingen over het mooie koppel dat een reality-tv-serie opleverde, en de observatie dat je aan de stand van de hendel kunt zien of een raam open is of niet. Daartussen iets wat op een kinderrimpje lijkt, en grote gevoelens en verlangens in sprankelende poëzie gevat.

Maar in de flow van de voorstelling blijkt de gedachtenstroom helemaal niet richtingloos te zijn en is het kinderrimpje een stevige houvast. Dit is een manier voor Abke Haring – of haar personage? – om vat te krijgen op haar gevoelens en deze schizofrene wereld vol wreedheid en schoonheid. Meer dan de woorden alleen is het de manier waarop ze worden uitgesproken en de wijze waarop Abke Haring het publiek haast op schoot neemt die de tekst betekenis geeft. En dan wordt het duidelijk: *Unisono* is een bezwering van de chaos die in een menselijke ziel leeft, of een poging daartoe. Een voorstelling als een gebed of meditatie, om de verschillende 'stemmen' tot één rustgevend geluid in het hoofd te bundelen.

Abke Haring heeft niet meer nodig dan zichzelf, gezeten aan de tafel, om het publiek in de ban te houden. Slechts één keer staat ze op, voor een lange slowmotionwandeling om de tafel heen. Een processie, afhankelijk van je eigen referentiekader een gebed of een meditatie, met elektronische muziek als kerkorgel of klankschaal.

Tekst, vorm en vertolking smelten samen tot een ervaring, die ook het publiek bezweert. *Unisono* is als een ritueel, geleid door een compromisloze voorganger, waarvan de toeschouwers niet alleen getuige zijn maar mee in de dialoog worden getrokken. Met *Unisono* voegt Abke Haring een fascinerende solovoorstelling toe aan haar curriculum.

Foto: Kurt Van der Elst

ELDERS

Nog geen andere recensies

VERWANTE ARTIKELEN

- [Flou](#)
- [Song #2](#)
- [Orlando](#)
- [TA haalt The fountainhead naar toneel](#)

TAGS

[Abke Haring](#), [Toneelhuis](#)

Print deze recensie

@Theaterkrant 2015

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.